

5) Czy odpowiedź udzielona przez Trybunał w przedmiocie pytania trzeciego wniosku w sprawie C-446/04 znajduje zastosowanie również w sytuacji, gdy spółki zależne niebędące rezydentami, na rzecz których nie można dokonać przeniesienia nie podlegają podatkowi w państwie członkowskim spółki dominującej?

⁽¹⁾ Wyrok z dnia 9 listopada 1983 r. w sprawie 199/82, Rec. s. 3595

⁽²⁾ Wyrok z dnia 5 marca 1996 r. w sprawach połączonych C-46/93 i C-48/93, Rec. s. I-1029.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel d'Amiens (Francja) w dniu 31 stycznia 2011 r. — postępowanie karne przeciwko Joao Pedrowi Lopesowi Da Silvie Jorge'owi

(Sprawa C-42/11)

(2011/C 103/28)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour d'appel d'Amiens

Strona w postępowaniu przed sądem krajowym

Joao Pedro Lopes Da Silva Jorge

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy ustanowiona w art. 12 WE zasada niedyskryminacji stoi na przeszkodzie ustawodawstwu krajowemu, takiemu jak art. 695-24 code de procédure pénale, który zastrzega możliwość odmowy wykonania europejskiego nakazu aresztowania wydanego w celu wykonania kary pozbawienia wolności do przypadków, gdy osoba, której dotyczy wniosek, jest obywatelem francuskim, zaś właściwe organy francuskie zobowiązują się wykonać tę karę?
- 2) Czy wprowadzenie do prawa krajowego przesłanki odmowy wykonania przewidzianej w art. 4 pkt 6 decyzji ramowej ⁽¹⁾ zależy od swobodnego uznania państw członkowskich, czy też ma ono charakter obligatoryjny, a w szczególności czy państwo członkowskie może ustanowić przepis, który wprowadza dyskryminację ze względu na przynależność państwową?

⁽¹⁾ Decyzja ramowa Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. L 190, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 1 lutego 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-46/11)

(2011/C 103/29)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: S. Petrova i K. Herrmann, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że dokonując nieprawidłowej transpozycji warunków ustanowienia odstępstw jakie określa art. 16 ust. 1 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory ⁽¹⁾ Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy tegoż przepis;
- obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja zarzuca Rzeczypospolitej Polskiej nieprawidłową transpozycję do polskiego prawa warunków odstępstw od zakazów związanych z ochroną gatunkową ptaków i zwierząt jakie zawarte są w art. 16 ust.1 dyrektywy Rady 92/43/EWG.

Po pierwsze, w dwóch rozporządzeniach Ministra Środowiska w sprawie gatunków dziko występujących roślin i zwierząt objętych ochroną dopuszcza się odpowiednio w paragrafach 7 pkt. 1 i 8 ogólne odstępstwo od zakazów służących ochronie gatunkowej (jak np. zakaz celowego zabijania, chwytania itd.) w odniesieniu do czynności związanych z prowadzeniem racjonalnej gospodarki rolnej, leśnej lub rybackiej. Natomiast możliwość takiego odstępstwa nie jest przewidziana w art. 16 ust.1 dyrektywy 92/43/EWG.

Po drugie, w art. 52 ust.2 pkt 5 ustawy o ochronie przyrody możliwość ustanowienia odstępstwa dotyczącego „zapobiegania poważnym szkodom, w szczególności w gospodarstwach rolnych, leśnych lub rybackich” od zakazów związanych z ochroną gatunkową zwierząt ma szerszy zakres niż odstępstwo przewidziane w art. 16 ust.1 lit. b) dyrektywy 92/43/EWG.

Po trzecie, w art. 56 ust.4 pkt 2 ustawy o ochronie przyrody możliwość odstępstwa od zakazów dotyczących ochrony gatunkowej w przypadku, gdy wynika to „z konieczności ograniczenia poważnych szkód w gospodarce, w szczególności rolnej, leśnej lub rybackiej” jest szersza od tej przewidzianej w art. 16 ust.1 pkt b) dyrektywy siedliskowej.